

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118204314
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118204314.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka, v spore žalobkyne: P. X., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XX, zastúpená JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom v Prešove, Konštantínova 3308/6, proti žalovanému VÚB Leasing, a.s., so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 318 045, zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, o určenie zániku zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp 75/2018-94 zo dňa 8.1.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, kde sa žalobkyňa domáhala určenia zániku zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva ku konkrétnemu motorovému vozidlu vyplývajúceho zo zmluvy o zabezpečení č. XXXXXXXXXX, uzavretej dňa 11.3.2014 medzi žalobkyňou a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Uplatnila si ďalej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.880,73 eur a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne od 28.3.2018 do zaplatenia.

Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že s právnym predchodcom žalovaného uzatvorila zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 5.440 eur na kúpu osobného motorového vozidla. Uviedla, že úverový vzťah považuje za bezpoplatkový a bezúročný z dôvodu absencie povinných náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c/ a k/. Keďže žalovanému zaplatila 9.320,73 eur, došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného vo výške 3.880,73 eur, a preto žiadala žalobe vyhovieť. V priebehu konania, na pojednávaní dňa 9.10.2019 žalobkyňa rozšírila tvrdenia o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru aj o okolnosti spočívajúce v tom, že v zmluve neboli uvedené správne a dostatočné predpoklady pre výpočet RPMN. Namietala aj to, či vôbec veriteľ zisťoval riadne bonitu žalobkyne pri uzatváraní zmluvy.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keď uviedol, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce zo zákona. V zmluve je presne uvedený adresa, na ktorej môže uplatniť reklamáciu a ďalej rozpis splátky úveru na istinu, úrok a poplatky sa nevyžaduje, čo je v súlade s rozhodovacou praxou aj Súdneho dvora EÚ. V zmluve je uvedená výška úveru, výška splátky, počet splátok a termíny splátok. Navyiac, žalobkyňa obdržala aj splátkový kalendár obsahujúci rozpis splátky.

3. Prvoinštančný súd zistil, že dňa 11.3.2014 bola uzatvorená písomná zmluva označená ako zmluva a zmluva o zabezpečení pod č. XXXXXXXXXX medzi Consumer Finance Holding, a.s. a žalobkyňou. Sprostredkovateľ je uvedený Peter Holinga podnikajúci na základe konkrétneho živnostenského oprávnenia. Žalobkyňi bol poskytnutý viazaný spotrebiteľský úver vo výške 5.440 eur na kúpu motorového vozidla. Úver bol poskytnutý s ročnou úrokovou sadzbou 19,62 %, pri 60 splátkach, výška splátky predstavuje 138,29 eura. Celková čiastka tak predstavuje 8.297,40 eura. Splátky sú splatné k 26. dňu v mesiaci, prvá splátka je splatná 26.3.2014 a konečná splatnosť je vo februári 2019. V zmluve je uvedená RPMN 19,62 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 25,36 %.

Súd ďalej zistil, že žalobkyňa je starobnou dôchodkyňou, poberá starobný dôchodok 260 eur. Má príjem v domácnosti, v ktorej žije, vo výške 2.460 eur a výdavky nemá žiadne. Prvoinštančný súd poukázal na znenie Všeobecných obchodných podmienok uzatvorených v súvislosti s uvedenou zmluvou.

Ďalej zistil, že v ten istý deň, 11.3.2014, kedy bola uzatvorená aj zmluva a zmluva o zabezpečení, bola uzatvorená aj kúpna zmluva č. XXXXXXXXXX medzi predávajúcim V. S. a kupujúcou žalobkyňou, kde predmetom kúpy bolo konkrétne motorové vozidlo, ktoré bolo označené aj v úverovej zmluve. Kúpna cena bola dohodnutá na 6.800 eur. Časť kúpnej ceny uhradila žalobkyňa pri podpise zmluvy vo výške 1.360 eur a zvyšok 5.440 eur bol doplatený z úveru od spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s.

Žalobkyňa zaplatila z predmetnej zmluvy celkovo 9.320,73 eur. Z uvedenej sumy bola suma 1.360 eur akontáciou v kúpnej zmluve.

Právne vec prvoinštančný súd odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, keď skonštatoval, že zmluva zo dňa 11.3.2014, uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou obsahuje aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vo verzii od 10.6.2013 do 30.4.2014. Z uvedeného zákona aplikoval prvoinštančný súd ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1,2. Prvoinštančný súd sa zaoberal okolnosťami tvrdenými žalobkyňou na posúdenie, či došlo alebo nedošlo k riadnej úhrade úveru a či následne zabezpečovací prevod vlastníctva ďalej trvá. Preto skúmal, či je daný zákonný dôvod na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva má jasne uvedenú splátku úveru 138 eur, počet splátok 60 a termín splatnosti 26. dňa v mesiaci.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že v minulosti súdna prax pri rozlíšení splátky na istinu, úrok a poplatky nebola jednotná. V súčasnej dobe, keď existuje množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde bola ustálená súdna prax, podľa ktorej rozpis splátky a rozčlenenie splátky na istinu, úrok a poplatky sa nevyžaduje. Poukázal aj na čl. 22 Smernice Rady 2008/48/ES a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v rozsudku C 42/2015 a na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré rozhodnutia je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, ktorá je záväzná, čo vyplýva z čl. 2 ods. 2 CSP. Členenie splátky na istinu, úrok a poplatky nie je potrebné. Členenie navyše právny predchodca žalovaného pripojil v samostatnom splátkovom kalendári k úverovej zmluve a tento splátkový kalendár podpísala žalobkyňa.

Prvoinštančný súd posúdil aj namietanú okolnosť, a to chýbajúce určenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V tomto prípade ide o okolnosť, kde pri výklade vnútroštátneho zákona aplikujúc smernicu ES nie je uvedená náležitosť upravená ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Neuvedenie takejto adresy nemôže ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľom. V takom prípade tiež nie je možné prijať záver o bezúročnosti bezpoplatkovosti úveru. Ako predávajúci je uvedený v zmluve predávajúci W. S. a všetky podstatné náležitosti v súvislosti s reklamáciou sú uvedené vo Všeobecných obchodných podmienkach.

Prvoinštančný súd teda dospel k záveru, že chýbajúce náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nespôsobujú fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý bol poskytnutý žalobkyňi. Súd nezistil, že by úveru absentovali aj náležitosti vyplývajúce z § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. V priebehu konania pred prvoinštančným súdom právny nástupca žalobkyne tvrdil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, keď v zmluve nie sú uvedené predpoklady použité pre výpočet RPMN. Prvoinštančný súd námietku skúmal a skonštatoval, že v zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné pre výpočet RPMN. Konkrétnejšie aj z všeobecných obchodných podmienok vyplýva vzorec určený pre výpočet RPMN s vysvetlením všetkých jeho symbolov.

Súd sa zaoberal aj ďalšou námietkou žalobkyne pred prvoinštančným súdom, a to či vôbec žalovanej zisťoval bonitu spotrebiteľa, ktorá okolnosť v prípade, že k zisťovaniu bonity nedošlo riadne, môže spôsobiť, že úver je označený ako bezúročný a bez poplatkov. Prvoinštančný súd poukázal najmä na to, že sám veriteľ, teda žalobkyňa je povinná poskytnúť dodávateľovi úplné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať úver. Sama žalobkyňa uviedla, že je starobnou dôchodkyňou s dôchodkom 271,50 eur s mesačným príjmom domácnosti 2.600 eur a s nulovými výdavkami. Veriteľ

predložil súdu rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 5.12.2013 o zvýšení starobného dôchodku žalobkyni na sumu 271,50 eur mesačne, schvaľovací protokol k zmluve obsahujúci údaje o žalobkyni, z ktorých je zrejmé, že je vydatá, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, má vlastné bývanie a jej úverové zaťaženie preveroval z jemu dostupného úverového registra nebankových subjektov - NRKI, nakoľko ako nebankový subjekt veriteľ nebol oprávnený nahliadať do bankového registra. Doložil aj výpis z príslušnej úverovej splátky, z ktorej vyplývalo, že žalobkyňa má len jediný záznam o úvere s mesačnou splátkou 31 eur. Podľa zistenia súdu rozdiel medzi príjmami a zistenými výdavkami žalobkyne predstavoval 102,21 eur po započítaní splátky predmetného úveru. Veriteľ nesprávne vyhodnotil schopnosť žalobkyne splácať úver, avšak tento nedostatok vedie len k záveru o nemožnosti predčasného zosplatenia úveru podľa § 11 ods. 2 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z. Nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa, keďže k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa dochádza v prípade, ak veriteľ vôbec nezisťoval príjmy, výdavky a rodinný stav spotrebiteľa, alebo ich neoveroval v príslušných databázach. Uvedený názor opäť prvoinštančný súd oprel o existujúcu súdnu prax. Ani v tomto prípade nenastala fikcia bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Preto skonštatoval, že žalobkyňa má vrátiť žalovanému 8.297,40 eura. Žalobkyňa zaplatila žalovanému len 7.960,73 eura. Prvoinštančný súd zohľadnil pri uzatváraní právnej otázky dôvodnosti uplatneného nároku skutočnosť, že žalobkyňa uhradila akontáciu pri uzatváraní kúpnej zmluvy vo výške 1.360 eur. Prvoinštančný súd zahrnul aj 5 platieb po 288 eur ako náklady na vymáhanie nároku, ktoré žalovaným neboli preukázané. Vec posúdil ďalej podľa § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zistil, že pohľadávka, ktorá bola zabezpečená v zmysle zmluvy, predstavovala úver a jeho príslušenstvo, teda zmluvné úroky a úroky z omeškania. Zabezpečovací prevod vlastníckeho práva trvá až do zániku zabezpečenej pohľadávky. Tá doposiaľ v celosti uhradená nebola, preto prvoinštančný súd žalobe nevyhovet.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V spore bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, a preto mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, nakoľko nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a prvoinštančný súd na základe uvedeného vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobkyňa namietala, že skutočnosť, že v splátkovom kalendári mala byť uvedená okolnosť v súvislosti s členením splátky, nemá vplyv na to, že splátka nie je rozčlenená v zmluve. Ako príloha zmluvy č. XXXXXXXXXX z 11.3.2014 boli všeobecné obchodné podmienky, splnomocnenie, žiadosť o uzatvorenie zmluvy, informácia a kúpna zmluva. Žiaden splátkový kalendár súčasťou odovzdania dokumentov žalovanej nebol, aj keď bol žalobkyňou v ten deň podpísaný.

Ďalej žalobkyňa namietala, že žalovaný nedostatočne uplatnil prostriedky procesnej obrany. Žalovaný v podaní zo dňa 13.8.2018, kde sa vyjadroval k veci o uplatnenom nároku, z pohľadu výšky sa mu vôbec nevenoval. Až po 6 mesiacoch dňa 18.2.2019 uviedol, že žalobkyňa uhradila iba čiastku 6.520,73 eura. Teda žalovaný v platobnej histórii uvádza sumu 9.320,73 eur, avšak v zmluve odplata predstavuje 8.297,40 eur. Preto poukazujúc na ust. § 151 ods. 1, 2 CSP a § 153 ods. 1 CSP žalovaný nerozporoval bezdôvodné obohatenie na svojej strane vo výške 1.023,32 eur. Uvedenú sumu je povinný žalovaný žalobkyni vrátiť a navyiac, nemôže v takej situácii existovať zmluvné zabezpečenie, ktoré malo byť prvým výrokom súdneho rozhodnutia zrušené. Zo strany žalovaného ide o neúčinné popretie skutkových tvrdení uvedených v žalobe. Neurobil tak v lehote určenej súdom.

5. K odvolaniu žalobkyne zaujal písomné stanovisko žalovaný. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu. Považuje prvoinštančný rozsudok za vecne správny, odvolanie žalobkyne za nedôvodné. Prvoinštančný súd správne dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti, a preto nie je možné úver vyhlásiť za bezúčinný a bez poplatkov. Zmluva je v súlade so všetkými súvisiacimi občianskoprávnymi predpismi a neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Nie je dôvod ju považovať za bezúčinnú a bezpoplatkovú.

Pokiaľ sa týka výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, táto otázka bola definitívne vyriešená rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ktorý vyčerpávajúco sa venoval výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., poukazujúc na eurokonformný výklad so smernicou Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES a na rozhodnutie vo veci C42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre

Bíróovej. Výklad prezentovaný žalobkyňou nie je správny už aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v iných veciach, kde aktuálne sa vec považuje za ustálenú v rozhodovacej praxi v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP.

Pokiaľ sa týka námietky neúčinného popretia skutkových tvrdení, žalovaný uviedol, že tieto tvrdenia žalobkyne nemajú oporu v zákone. Sudcovská koncentrácia konania je uplatňovaná sudcom podľa vlastnej úvahy. Spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať (ÚS SR sp. zn. II.ÚS 530/2018 z 15.11.2018).

Zákonná koncentrácia konania umožňuje uplatniť procesné prostriedky útoku a obrany najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

Navrhol prvoinštančný rozsudok potvrdiť.

6. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Prvoinštančný súd správne zistil skutkový stav, správne aplikoval právny predpis na správne zistený skutkový stav a vec správne aj právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na jeho podrobné a správne závery poukazuje a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd ďalej v rámci odvolacích námietok žalobkyne udáva:

7. Žalobkyňa tvrdila, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ide o dôvody, ktoré podľa ust. § 365 CSP môže odvolateľ uviesť ako odvolacie dôvody.

Odvolací súd skúmal námietku žalobkyne vo vzťahu k nesprávnym skutkovým zisteniam a vadám skutkového zistenia prvoinštančného súdu. Platí, že súd v súdnom rozhodnutí nesprávne zistil skutkový stav, ak nevykonal relevantne navrhnuté dôkazy, ďalej nesprávne zistil skutkový stav z vykonaných dôkazov alebo nedostatočne doposiaľ zistil skutkový stav a tento je možné ďalej dotvárať novotami. Odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť pričítané k odvolacej námietke žalobkyne na nesprávne zistený skutkový stav. Prvoinštančný súd vykonal všetky relevantne navrhnuté dôkazy. Prvoinštančný súd všetky dôkazy vykonal a skutkový stav z týchto dôkazov správne ustálil a už v tomto štádiu konania v rámci existujúcej koncentrácie konania v konaniach, kde predmetom konania sú spotrebiteľské zmluvy, skutkový stav ďalej nie je možné dotvárať.

Na zistený skutkový stav prvoinštančný súd aj správne aplikoval aj právny predpis. Nesprávna aplikácia právneho predpisu predstavuje právnu vadu rozhodnutia. K nesprávnej právnej aplikácii právneho predpisu dochádza vtedy, keď prvoinštančný súd neaplikoval príslušnú právnu normu, a to buď ju úplne opomenul aplikovať, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, teda namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolací súd ani v tomto prípade nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali konštatovať právnu vadu rozhodnutia prvoinštančného súdu.

8. Odvolacia námietka žalobkyne vo vzťahu k okolnosti, že splátkový kalendár, ktorý mal predstavovať rozčlenenie každej mesačnej splátky na splátku istiny úveru, úroku a iných poplatkov a ktorý mal byť podpísaný v deň podpísania kúpnej zmluvy, ako aj zmluvy o zabezpečovacom prevode práva dňa 11.3.2014 nemusí byť súčasťou zmluvy o úvere, pokiaľ všetky náležitosti vo vzťahu k termínom jednotlivých splátok a výšky jednotlivých splátok sú uvedené v riadnej úverovej zmluve. V takom prípade táto listina nie je natoľko podstatná, aby mohla mať vplyv na konštatovanie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý uzatvorila žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného. Rozpis splátky ako taký nemusí v súčasnej dobe pri už ustálenej súdnej praxi tak, ako to správne uviedol prvoinštančný súd, ale aj vo svojom vyjadrení žalovaný, súčasťou zmluvy, či uvedené v amortizačnej tabuľke. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. je potrebné dospieť k záveru, že rozpis v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neukladá dodávateľom, resp. veriteľom takto členiť každú jednu splátku, ale len označuje, z čoho jednotlivé splátky pozostávajú. Vo vzťahu k členeniu splátok aktuálne existuje už bohatá rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale už aj krajských a okresných súdov, ktorú je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu činnosť a vo vzťahu k Najvyššiemu súdu SR aj ako názor najvyšších súdnych autorít. Preto ani odvolací súd vo vzťahu k členeniu splátok nemieni sa od existujúcej rozhodovacej praxe odkláňať a v

celom rozsahu sa stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu. V takom prípade akákoľvek amortizačná tabuľka nie je povinnou súčasťou akejkoľvek úverovej zmluvy, pokiaľ je v zmluve uvedené, aká je celková výška splátky a v aký deň je jej splatnosť (frekvencia splátok), čo v prejednávanej veci bolo jednoznačne zistiteľné z úverovej zmluvy.

8. Okolnosť, že žalovaný namietal výšku uplatneného nároku žalobkyňou vo forme bezdôvodného obohatenia riadne a včas uplynutím lehoty koncentrácie konania nebola preukázaná. Je pravdou, že v danom prípade platí koncentrácia konania tak, ako to uviedla žalobkyňa vo svojom odvolaní v súlade s ust. § 151 ods. 1, 2 CSP a § 153 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobkyňa v žalobe odvodzovala svoj nárok na určenie, že zabezpečovací prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu zanikol a to, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie 3.880,73 eur žalobkyňa odôvodňovala absenciou adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a ďalej absenciou okolností, ktorá spočíva v rozpise istiny, úrokov a iných poplatkov jednotlivých mesačných splátok. Žalobkyňa bola povinná v žalobe skutkovo a pravdivo popísať a uviesť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Žaloba bola predložená na vyjadrenie žalovanému, ktorý vo svojom vyjadrení zaujal stanovisko k tvrdeniam o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy v podaní zo dňa 13.8.2018, od ktorého žalobkyňa odvodzovala aj právo na vrátenie plnenia, ktoré podľa žalobkyne uhradila nad rámec poskytnutého úveru. Po tom, čo sa prvoinštančný súd s uvedenými vyjadreniami oboznámil, súd dňa 23.1.2019 v súlade s ust. § 150 ods. 2 CSP za účelom zistenia podstatných a rozhodujúcich skutočností požiadal žalovaného o ďalšie skutkové tvrdenia v súvislosti s úhradou kúpnej ceny za motorové vozidlo. Tento postup súdu je legálny a legitímny, kde prvoinštančný súd vzhľadom na obranu žalovaného a na posúdenie dôvodnosti uplatňovaného nároku žalobkyne ako spotrebiteľky súd mohol a dokonca bolo jeho povinnosťou dopytovať sa strany sporu na skutkové okolnosti, ktoré považoval za dôležité pre rozhodnutie o veci. K týmto okolnostiam žalobkyňa nezaujala v priebehu konania žiadne procesné stanovisko, len v priebehu konania rozširovala tvrdené dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy. Tým, že žalovaná predložila iné skutkové tvrdenia o skutkových okolnostiach v prejednávanej veci, než ktoré uviedla žalobkyňa neznamená, že prvoinštančný súd náležitým spôsobom neaplikoval ustanovenia zákona v súvislosti s popretím skutkových tvrdení podľa § 151 ods. 1, 2 CSP a § 153 ods. 1 CSP. Žalovaný včas predložil prostriedky procesnej obrany a súd na tieto dôkazy mohol prihliadnuť.

Na dôvažok odvolací súd upriamuje žalobkyňu na osobitné procesné ustanovenia v Druhej hlave CSP (Spolky s ochranou slabšej strany), kde v spotrebiteľských sporoch v ust. § 296 CSP vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľke ustanovenia v sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Toto procesné ustanovenie umožňovalo žalobkyni ako spotrebiteľke sa domáhať svojich nárokov, predkladať tvrdenia a dôkazy počas celého konania. Bolo by v rozpore s čl. 6 základných princípov CSP odoprieť žalovanému možnosť na výhodnejšie procesné práva žalobkyne reagovať. Prvoinštančný súd sa s platbami žalobkyne vysporiadal správne. Tu je len potrebné uviesť na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu, že kúpnopredajná cena za motorové vozidlo vo výške 6.800 eur bola hradená dvoma položkami, a to položkou 1.360 eur, ktorú zaplatila žalobkyňa ako akontáciu a z položky 5.440 eur, ktorú položku uhradil právny predchodca žalovanej, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. Tým bola kúpnopredajná cena riadne uhradená. Na úhradu sumy 5.440 eur uzatvorila žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o úvere, ktorú mala uhradiť spolu vo výške 8.297,40 eura v mesačných splátkach. Z tejto sumy, ktorú v celkovej výške spoločnosti, ktorá jej poskytla úver na doplatok kúpnej ceny 5.440 eur uhradila len 7.960,93 eur, do ktorej sumy sa zarátali všetky platby, ktoré na účet právneho predchodcu žalovaného uhradila žalobkyňa. Táto suma nezodpovedá sume, ktorá mala byť celkovo spoločnosti žalovaného vrátená, a preto nie je možné, keďže neexistujú dôvody pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto úveru, aby bola žalobkyni vrátená akákoľvek finančná čiastka, keďže ešte úver nie je uhradený v plnej výške dohodnutej sumy. Preto ani zmluva o zabezpečovacom prevode záväzku nezanikla, pretože záväzok tak, ako to uviedol prvoinštančný súd v svojom rozhodnutí podľa § 553 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka trvá. Aj odvolaciu námietku v súvislosti s porušením koncentrácie konania považoval odvolací súd za nedôvodnú. Správny bol aj výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd ako výrok súvisiaci preskúmal.

9. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 226 ods. 1 CSP. Úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom

rozsahu pred odvolacím súdom, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 226 ods. 2 CSP).

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.